

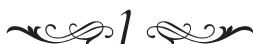
Брачен капан
Оливия Паркър

Превод
Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС
София

*В памет на баща ми,
Франк Дж. Вентура,
24 Юли 1940 – 13 Април 2005
Един наистина много умен мъж.
И на майка ми.
Благодаря ви!*

Един джентълмен никога не се колебае, когато трябва да спаси някоя дама.

*Балът за лов на невести, замъкът Уолвърест
Август, 1813 година*

– Наистина, дете. Изглеждате прекрасно тази вечер. Мис Шарлот Грийн отпрати безразличен поглед към виконт Уитърби. Би трябвало да се усмихне на тази забележка, за да бъде учтива, разбира се, но устните ѝ не помръднаха. Вместо това просто измърмори:

– Твърде любезен сте, милорд.

– Любезността няма нищо общо в случая. – Дебелите му, почти свързани помежду си бели вежди се повдигнаха, когато алчният му взор се плъзна по корсажа ѝ. – Ах, вие сте изкусителка – просъска с дрезгав шепот, най-вероятно, за да не го чуе майка ѝ.

Кимайки разсеяно в отговор на абсурдния комплимент, Шарлот стисна устни, за да не се засмее. Оплешивяващият възрастен виконт можеше погрешно да приеме една усмивка като насърчаване.

– Ще ми окажете ли честта за следващия танц? – попита той деколтето ѝ.

„Изключено!“ – искаше да извика тя. Доброто ѝ възпитание, разбира се, не позволи тази мисъл да се отрони от устните ѝ, но тя едва се удържа. Грижливо пое дъх и се опита да намери подходящ отговор.

Докато се колебаеше, обраслите му вежди се повдигнаха в надменно недоумение. Наистина, ако той имаше наполовина толкова коса върху главата си, колкото на веждите си, щеше да притежава забележителна прическа.

– Ах, мисля да си почина засега, милорд – успя да отвърне, наблюдавайки как гърба на виконта се сковава при думите ѝ. – Но наистина ви благодаря.

Когато майка ѝ се приближи от едната ѝ страна, Шарлот дочу разочарованата ѝ въздишка.

Очевидно от нея се очакваше да е жадна за неговото внимание или каквото и да е внимание, като се имаше предвид небезизвестният ѝ статут на самотница. Въпреки това Шарлот просто не успя да извика в себе си очакваната от нея признателност.

– Трябва да извините дъщеря ми – намеси се майка ѝ. – Тя е просто твърде срамежлива.

Шарлот се сви вътрешно при измърмореното извинение. *Срамежлива?* Защо тази дума винаги така я човъркаше отвътре? Добронамереният тон на майка ѝ никога не пропускаше да я накара да се почувства като седемгодишно момиченце. Все пак си оставаше фактът, че това нямаше нищо общо с проклетата стеснителност, която проявяваше в мъжка компания. Истинската причина тя да отказва да танцува тази вечер беше просто, защото никой не я беше поканил.

Е... никой, който да не беше пиян, търсещ жертва, която да опипва или достатъчно възрастен, за да ѝ бъде дядо. Или и трите наведнъж, какъвто беше случаят с виконт Уитърби.

Въпреки това Шарлот нямаше време да се отдаде на самосъжаление. Беше почти полунощ и ако изчисленията ѝ бяха верни, нейната дългоочаквана мечта бе

на път да се сбъдне.

Тя можеше да се окаже сгодена, не за някой друг, а именно за лорд Тристан Дивайн.

За щастие – макар да имаше и такива, които мислеха, че бе по-скоро чудо – Шарлот бе избрана да участва в лова на невести на херцог Уолвърест, организиран за по-малкия му брат – мъж, в когото беше влюбена от толкова много време... от онзи съдбоносен ден, в който той я спаси, заедно с майка ѝ, от потрошената им карета. Оттогава тя беше напълно и безвъзвратно увлечена по него.

Прехапа устни, докато мислеше за другите възможни невести, чудейки се отново за собствените си шансове. Освен нея, тук бе и приятелка ѝ Маделин Хейууд – за която Шарлот подозираше, че е по-вероятно скоро да се омъжи за брата на лорд Тристан, херцога – близначките Феърборн и Хариет Бийчъм. Сред всички тях, единствено мис Бийчъм бе наистина нейна съперница, тъй като близначките бяха насочили погледите си към херцога на Маделин.

Следваше валс, а след това останалите жени от избраниците щяха да се наредят в редица в северния край на залата в очакване на неговото решение.

Сърцето на Шарлот блъскаше в гърдите ѝ. Почти беше време.

За щастие, Уитърби реши да остави Шарлот сама с мислите ѝ. Той предложи ръката си на майка ѝ, която я стисна здраво, както често правеше, когато ревматизмът ѝ я мъчеше.

– Късмет, скъпа моя – изрече Хаясинт Грийн тихо, колкото да я чуе единствено Шарлот. – Ако има поне малко здрав разум в красивата си глава, той ще вземе правилното решение.

Шарлот ѝ се усмихна едва-едва, докато двойката се отдалечаваше с нестабилна крачка към едно канапе до стената, а лейди Грийн ѝ отправи окуражителна усмивка през рамо.

Треперлива въздишка се откъсна от гърлото ѝ. Със сигурност лорд Тристан щеше да избере нея.

Точно предишната нощ, той я беше дръпнал встрани след вечеря и ѝ бе казал, че превъзхожда останалите. Сподели ѝ, че тя единствена от цялата групичка е неподправена и ако действително трябва да прекара остатъка от живота си с някоя от тях, то щеше да бъде с нея.

Несъмнено, трябва да е бил искрен, нали? Но ако беше толкова сигурна, защо тогава се чувстваше обхваната от съмнения?

Може би, защото думите му, колкото и да ѝ бе приятно да ги чуе, звучаха някак отрепетирани.

Премигна и се отърси от размислите си, когато забеляза мъж, крачещ целеустремено към нея. Тя присви очи в желанието си да фокусира погледа си. Висок, с гарваново-черна коса и леко наперена походка. Лорд Тристан.

Прииска ѝ се да се ошипе. Наистина ли беше тук, във фамилия му дом, очакваща предложението му за женитба? Всичко беше толкова ужасно романтично... макар да бе наистина скандален начин да си намериш съпруга.

– Добър вечер, мис Грийн – каза той с усмивка, като ѝ подаде ръка.

Тя я пое, без да се интересува къде щеше да я отведе. Той я поведе към средата на балната зала, а краката ѝ не се нуждаеха от излъскания паркет, защото несъмнено се носеше сякаш във въздуха.

Бе подбрал момента безпогрешно. Първите тонове на валса започнаха заедно с техните движения. И докато те танцуваха и се въртяха, потъваха и се издигаха, не отрониха нито дума, макар че Шарлот не успя да се удържи да не се изкикоти глуповато един или два пъти. Тя просто се наслаждаваше на удоволствието да бъде в опитните му ръце.

Вълна от топлина се разпростря по гърба ѝ, карайки я да трепери. Погледна през рамо и забеляза приятеля на лорд Тристан, всеизвестно порочният граф Ротбъри, плъзгащ се край тях по паркета със своята партньорка. Тя улови за секунда погледа на красивия развратник, но в този миг целият ѝ шеметен възторг се смрази.

Не само че не беше свикнала привлекателни мъже като лорд Ротбъри да ѝ хвърлят повече от бегъл поглед, но в очите на графа се криеше напрежение и предупреждение. Изчезна мигновено, но въпреки това я разстрои.

Наложи си да се отърси и си каза, че или си е въобразила, или е уловила пронизващия му поглед погрешка. Може би бе в отговор на нещо, което партньорката му беше казала.

Твърде скоро валсът свърши и лорд Тристан я придружи обратно при майка ѝ. Останала без дъх, тя направи реверанс и се усмихна колебливо, а всичките ѝ мисли за лорд Ротбъри и „неговият поглед“ бяха изчезнали.

Покланяйки се, лорд Тристан се забави преди да се изправи напълно и тогава... и тогава ѝ намигна.

Намигна ѝ! С полузакачливо ухилване той се отдалечи без да бърза, изгубвайки се в тълпата.

Шарлот имаше чувството, че цялото ѝ тяло ще се

пръсне от удоволствие. Поглеждайки надолу към майка си, тя искаше да прецени реакцията ѝ спрямо поведението на лорд Тристан, но Хаясинт Грийн, удобно настанена върху претъпканите с пух възглавници на канапето, усърдно търсеше нещо в чантичката си.

Шарлот се завъртя и хвърли поглед към редицата от жени, която се образуваше в началото на залата. Беше време да се присъедини към съперничките си. Оставаха само няколко минути преди Негово благородие да обяви избора си за невеста, минути, които до този момент младата жена очакваше да бъдат мъчителни. Но всичко се бе променило след смигването му. Сега бе напълно сигурна – тя беше избраната булка!

– Хмм... така, кое сладкишче* да бъде?

Адам Бастиян Обри Фарамонд, граф Ротбъри, изучаваше редицата от жени, застанали в далечния край на балната зала.

– Хайде сега – промърмори той и се ухили. – Мислех, че всички те са подходящи, порядъчни дами.

– Говоря за сладките, както добре знаеш – отговори лорд Пикъринг, докато оглеждаше лакомо десертите. С късите си и дебели пръсти той избра обилно залята с мед кифличка и я натъпка в устата си. – Та коя мислиш, че Тристан ще избере за своя съпруга?

Хванат неподготвен, Ротбъри изкусно отбягна една троха, изстреляла се от устата на Пикъринг.

– Заложил съм цяло състояние на момичето Хейууд – продължи Пикъринг и отново се разхвърчаха парченца кифличка – макар Оксли да твърди, че ще избере

* Игра на думи – на английски tart означава и сладкиш, и леко момиче. – Б.пр.

една от близначките. Ха! Но всички знаем едно нещо със сигурност, той няма да се спре на онази ужасно плаха девойка. Мис... ах... мис... Дявол да го вземе! Предполагам, че не помниш името ѝ?

– Мис Грийн – отговори безизразно Ротбъри и отстъпи предпазливо крачка назад. Присвил очи, той изучаваше петте подобрани млади жени, като отново се спря на единствената сред тях, която обикновено оставаше встрани, болезнено стеснителната мис Шарлот Грийн.

Докато я наблюдаваше, тя подръпна дантелената панделка върху талията си. Изглеждаше така сякаш стотиците погледи, насочени към нея и съперничките ѝ, се забиват като остри карфици в нервите ѝ. Като че ли можеше да ги види всъщност, след като очилата ѝ бяха натъпкани в корсажа. Тя обичаше да се преструва, че не се нуждае от тях, но той беше един от малцината, които знаеха малката ѝ тайна.

Налегна го странно чувство наподобяващо съжаление. О, дори един преситен мъж като него можеше да извика в себе си поне частица съчувствие към бедните създания, включително мис Грийн. В крайна сметка, те бяха принудени да участват в тази порочна игра, която скандализира цял Лондон. Освен него.

Ротбъри се презираше за това, но не можеше да не признае, че планът на херцога да ожени своя блуден, по-малък брат, е греховно непочтен. Според замисъла, в края на двуседмичния престой на дамите, Тристан трябва да избере една от групата, която да стане негова съпруга. А кандидатките бяха подобрани лично от херцога, който предоставяше избор на по-младия Дивайн, макар и контролиран. И сега решителният момент най-накрая беше настъпил.

Въздухът вибрираше от едва съдържаното очакване. Мъже бързаха да заложат в последната минута на която ще се спре младият лорд, а майките и настойниците на въпросните дами се молеха техните подопечни да се отличат с почетен годеж за член на херцогското семейство.

Познато жужене от женски шепот, идващ иззад Ротбъри, прекъсна размишленията му. Той им хвърли поглед през рамо и всяка една от тях се изчерви и избухна в кикот.

– Ако не бяха така ужасени, че ще ги прелъстиш, мога да се обзаложа, че и ти би могъл да си избереш някоя от групичката – изхихика се Пикъринг.

– Има само една, която искам.

Сякаш, за да потвърди думите му, лейди Розалинд Дивайн мина покрай него, без дори да го погледне.

– Имаш предвид тази, която желаяш в момента или онази, която жадуваш единствено, защото е забранена за теб?

– Може би – промърмори Ротбъри и сви рамене. – Въпреки че не виждам голяма разлика между двете.

По навик, той остави Пикъринг да си мисли, че говорят за лейди Розалинд.

През целия си живот и особено през последните шест години, Ротбъри бе усъвършенствал уменията си да крие истинските си чувства, което, разбира се, беше доста полезно на масата за игра на карти. Удивително бе в какво могат да бъдат подведени да вярват хората, ако са им дадени (или не) всички факти. Той се считаше за затворен човек и ненавиждаше клюките и спекулациите сред висшето общество. Затова гледаше с презрение на сплетниченето им и често се стараяше да ги отклони в грешната посока, ако започнеха да ровят

близо до истината.

Не изпитваше никакво желание да ги осветлява. Нека мислят, каквото си искат.

Пикъринг замълча, когато се пресегна за нова сладка и го стрелна с невярващ поглед, след което избухна в лаещ смях.

– Е, и това го има. Ти наистина обичаш тръпката от преследването. Повече от победата, обзалагам се. Като се замисля, не мога да кажа, че обвинявам херцога, защото забрани на сестра си да приеме ухажването ти. И аз бих направил същото, ако имах сестра.

Той прочисти гърло, когато присвитият поглед на Ротбъри се насочи към него.

– Това е истината – изломоти в защита. – Цялата фамилия Ротбъри сте дяволска пасмина. Така е от десетилетия, както добре ти е известно. Господ е свидетел, че щом се умориш от нея, ще ѝ кажеш довиждане. Тя е прелестна, несъмнено, но очевидно не се интересува от теб. Ако въобще искаше да има нещо общо с теб, щеше да пренебрегне забраната на брат си и да намери начин да е в компанията ти. А на този етап, лейди Розалинд не те е погледнала дори веднъж тази...

– Пикъринг?

– Да?

– Яж си сладките.

В другия край на залата, лакей подаде на Тристан букет от рози. Възбуда премина през тълпата, тъй като предстоеше младият мъж да подари кървавочервените парникови цветове на жената, която бе избрал.

– Кажй, стари момко! – подтикна Пикъринг, когато вниманието им отново се насочи към събитията, разиграваци се в другия край на залата. – Ти си добър приятел с момчето. Коя мислиш, че ще избере?

– Ще избере момичето на Бийчъм – каза просто Ротбъри, макар че погледът му отново се насочи към треперещата мис Грийн.

Горкото малко агънце. Сърцето и наивните ѝ стремежи щяха да бъдат смачкани. Плахото създание не бе имало никакъв шанс.

– Дявол го взел – възкликна Пикъринг, размахвайки ръце във въздуха. – Знаел си от няколко дни насам коя ще избере Тристан, нали?

Ротбъри кимна разсеяно, макар че младият Дивайн никога не бе разкривал пред него избора си. Беше стигнал до истината чрез прости наблюдения.

– Уф! Така ми се пада, предполагам. С твоя късмет на Нюмаркет, трябваше да съм осъзнал до сега, че знаеш как да избираш печелившата кобилка. – Придърпа една сладка бисквита от масата и се обърна да си върви, мърморейки под нос.

Докато Пикъринг се отдалечаваше, утешавайки се със сладко за проваления залог, в препълнената бална зала се разпростря тишина. Предпазливо, Ротбъри се придвижи измежду скупчилите се гости, така че погледът му да не изпуска другия край на стаята. Наблюдаваше как Тристан бавно се придвижва покрай редицата от жени и се поколебава пред Шарлот.

Чувство на вина колебливо започна да се забива в съзнанието му, докато гледаше как по бледата ѝ кожа избиват червени петна от притеснение. Но колкото и да се опитваше, не успя да извърне очи.

Защо се чувстваше задължен да изчака нейната реакция? Беше ли истина? Беше ли безсърдечие то безнадеждно вплетено в нишките на душата му? Какво се надяваше да види в очите ѝ? Обида? Болка? Отхвърляне?

Облекчение. Прошепна тънко гласче от дълбините на съзнанието му.

Трябваше да се обърне и да си върви, събитието на сезона най-накрая бе в своя край. Нищо от това не беше от значение за него.

В този момент тълпата като че ли се наведе напред в очакване, скривайки гледката от Ротбъри.

– По дяволите – промърмори с надигащо се раздразнение. Няма значение, каза си той, отклонявайки мислите си. Знаеше крайния резултат. Мис Бийчъм щеше да спечели, а останалите дами мигновено щяха да се облеят в сълзи. Потръпна от ужас при тази мисъл. Сълзите винаги го оставяха безразличен.

Време беше да си върви. Вдигна чаша вино от таблата на преминаващ прислужник и набързо погълна съдържанието ѝ. Взел окончателно решение, той се отправи към вратата, но предвид наблъсканите рамо до рамо посетители, прекосяването на балната зала се оказа твърде дълъг процес.

Кратка минута по-късно до него достигнаха изтънчени ахвания на възхита от някои гости и оскърбено потръпване на замаскирано възмущение от други. Изглежда най-очакваното събитие на сезона най-накрая бе приключило. Тристан беше избрал своята годеница. Оркестърът засвири бърз валс, с който новата и съвсем публично сгодена двойка, щеше да открие танците.

След като така очакваната развръзка бе факт, гостите бързо се раздвижиха. Ротбъри прекоси покрития с паркет под и се зарадва да види тълпата да оредява, когато останалите се присъединиха към танца.

Точно преди да стигне до коридора, водещ към крилото за гости, той се осмели да хвърли поглед през

рамо към редицата от пренебрегнати жени. Вместо да намери група дами, мяукащи като детска стая, пълна с ревящи бебета, всички се бяха впуснали да танцуват валс с партньори, щастливи да услужат и улеснят завръщането им на брачния пазар.

Всички без една.

Мис Грийн стоеше сама, стиснала една в друга обличените си в ръкавици ръце, с лице, пламнало в изгарящо червено.

Непременно някой щеше да я покани на танц. Те всички бяха подбрани лично от херцог. Крайно подходящи млади дами, добри партии за брак и... Защо, по дяволите, трябваше да го е грижа дали мис Грийн стои сама, докато останалите танцуват?

Не. Нейният партньор щеше да дойде. Със сигурност някой джентълмен – група, в която Ротбъри не беше включен, щеше да танцува с нея и смекчи болката от отхвърлянето.

Направи две стъпки, чувствайки глезените си сякаш бяха оковани с вериги.

– О, по дяволите – промърмори. Отхвърлил всякакви задръжки, той се обърна назад... и почти се сблъска с нея.

Или по-скоро, само след секунди тя щеше да се натъкне на него. Докато излизаше на заден ход от стаята, Мис Грийн го бе настигнала с изненадваща скорост.

Дъхът му секна, когато задните ѝ части се допряха до бедрата му.

– О! – Тя се завъртя и почти удари челото си в челюстта му, когато погледна нагоре. – Лорд Ротбъри! Не знаех, че сте тук.

– Тъй като нямате очи на тила си, се обзалагам, че е така. – Умишлено ѝ отправи ленива, вълча усмивка,

очаквайки тя да реагира като повечето добродетелни дами: да избухне в кикот и да изхвърчи нанякъде.

Тя само примигна насреща му.

Но от друга страна, той наистина не знаеше колко е зле зрението ѝ. Имаше голяма вероятност за нея лицето му да представлява размазано петно. Освен това изглеждаше заета да си мърмори нещо под нос. Звучеше като заклинание, “Няма-да-заплача-няма-да-заплача-няма-да-заплача”.

И точно тогава се случи. Две големи сълзи се откъснаха от върховете на миглите ѝ, без съмнение от цялото яростно премигване, стекоха се по бузите ѝ и намокриха тъмнозелената му жилетка.

Той се вгледа надолу в тези малки влажни петна. И когато го направи, стомахът му се присви. По дяволите, какво му ставаше?

Погледът му се стрелна към лицето ѝ. Тя дишаше дълбоко и накъсано, а очите ѝ се разшириха, за да предотвратят появата на нови сълзи, предположи Ротбъри.

Унилият израз върху лицето ѝ, го накара да се почувства все едно е изсмукала целия му въздух. Колко абсурдно. Не той бе разбил сърцето ѝ. Нещо повече, не притежаваше съвест, та дори и да беше отговорен. Той бе покварен. Начинът му на живот беше упадъчен, преливащ от добро вино, съмнителни занимания и изобилие от дръзки, красиви жени. Жени, които напускате с лекота, когато започнат да се държат прекалено собственически или интересът му отслабнеше. В края на краищата, той бе мъж на разнообразните плътски наслади. И беше дяволски горд от този факт.

Но това... това бе различно. Макар мис Грийн да беше известна със своята стеснителност, Ротбъри винаги бе забелязвал, че тя бърза да се усмихне, дори

когато е останала сама в ъгъла, докато всичките ѝ приятелки танцуват.

В този момент обаче графът предположи, че не би могла да извика усмивка на устните си, дори и ако предложи да ѝ плати за нея. Но дори той знаеше, че от всички потенциални булки, присъстващи тази вечер, мис Грийн е единствената, която наистина харесва Тристан. По дяволите, и самият Тристан го знаеше.

Когато мълчанието му се проточи, младата жена сведе поглед, а страните ѝ се зачервяваха все повече с всяка изминала секунда. Мили Боже, тя нямаше да припадне, нали?

– Може ли да попитам, накъде се бяхте забързали, мис Грийн?

Шарлот прочисти деликатно гърлото си.

– Имам нужда от малко свеж въздух.

– Имате предвид, да си тръгнете?

Тя отвърна с едва забележимо кимване.

– Защо? Защото Тристан не избра вас?

Когато не отговори, той повдигна брадичката ѝ. Една сълза се беше спряла в ъгълчето на устата ѝ. Представи си как използва палеца си, за да попие нежно влагата. Подобно изобличаващо действие със сигурност щеше да го издаде, без да споменаваме, че щеше да даде храна за безумни клюки и спекулации на стотината и повече гости, тълпящи се около тях. Затова се въздържа. Но докато продължаваше да гледа надолу към бездънните ѝ сини очи, той почувства как губи опора и пропада все по-надълбоко.

Долната ѝ устна започна да трепери и тя издаде кратък, сърцераздирателен писукащ звук.

– Шшт – каза той с едва доловим шепот, като дори в собствените си уши звучеше като вълк, утешаващ

агне, точно преди да го погълне лакомо. Побърза да измисли какво да изрече преди да е заплакала неударимо. – Да не би партньорът ви за танци да си е изкълчил глезена?

– Моля?

– Вашият партньор? Не можах да не забележа, че не сте ангажирана за последния валс на вечерта.

– Нямам кавалер – каза тя тихо. – Никой не ме покани.

– О! Добре тогава. Ще ми окажете ли честта? – Ротбъри отстъпи назад, като ѝ предложи свитата си ръка.

Някой трябваше да отбележи тази дата в историята. Той вършеше нещо мило и истината бе, че най-вероятно нямаше да спечели абсолютно нищичко, задето жертва времето си.

Тя въздъхна шумно, поемайки ръката му със свиване на рамене.

– Не точно на такъв ентузиазъм се надявах – провлачено каза той и подтисна смеха си, докато я водеше към танцуващите двойки.

– О! Ужасно съжалявам – отвърна тя с нова въздишка, когато я завъртя с лекота в бързите стъпки на танца. – Просто денят ми не беше добър.

– Няма нужда да се извинявате.

Чувстваше я толкова деликатна в ръцете си, сякаш танцуваше с въздуха. В отговор на това усещане, Ротбъри пристегна хватката си около кръста ѝ, да не би при следващото завъртане тя да се изстреля право в стената.

– Просто... – продължи Шарлот, очевидно сляпа за притесненията му. – Просто го харесвам от толкова отдавна. От както бях... е, от доста дълго време. –

Прочисти гърлото си. – Знаете ли, че веднъж, когато каретата ни се преобърна на търговската улица, той издърпа майка ми и мен от останките? Дори се погрижи за кочияша ни и успокои конете.

– Храбро.

– Напълно. Мислех, че със сигурност това е съдба – да бъда избрана да присъствам на този бал – въздъхна тя. – И след това днес той... той ми намигна.

– Намигна?

– Да. Намигна.

– Е, тогава, това е то. Все пак всеки знае какво означава едно намигване.

Тя премигна.

– Какво означава?

– Нямам ни най-малка представа. Изглеждахте толкова сигурна, че означава нещо, та си помислих, че трябва да се съглася.

С прикрита наслада той наблюдаваше проблясъка на хумор, който заблестя в погледа ѝ, но бързо изчезна, заменен от мрачно примирение.

– Предполагам, че вече наистина няма значение, нали? Но все пак, толкова усилено се опитвах да бъда това, което той иска.

– И как така сметнахте, че знаете какво иска той? Направихте си списък? – засмя се тихо той.

– Да. Да, направих. Знаех всичките му любими неща. Какво харесва, какво не....

Нелепо. Ротбъри нямаше какво да отговори на това, освен че действията ѝ свидетелстваха за ученическо увлечение. Но пък подобен вид обожание бързо отшумяваше, а мис Грийн бе доста упорита в чувствата си към Тристан през годините.

– И аз... – Тя преглътна тежко, сякаш още се опит-

ваше да се концентрира, за да не заплаче. – ... аз си помислих, че той ме харесва. Намекна го доста пъти...

– Мога само да предполагам, че си е играл с вас – отвърна Ротбъри остро.

Не можа да се съдържи. Независимо дали му беше приятел или не, действията на Тристан от последните две седмици воняха на незрялост и известна липса на такт, ако щете. Освен това Ротбъри познаваше методите на развратните мъже, той беше един от тях, само че досега никога не се беше застоявал достатъчно дълго, за да стане свидетел на болката и мъката на отхвърлената жена.

Тя погледна нагоре към него за пръв път, откакто се бяха присъединили към танца, очите ѝ бяха дълбоки и тъжно сини.

– Не съм глупава. Със сигурност щях да забележа лицемерието му.

– Не, нямаше. Бяхте твърде заета да се блъскате в мебелите и стените. Носете очилата си, мис Грийн.

Тя повдигна брадичка.

– Мога да виждам съвсем добре, благодаря.

– Не, не можете.

– Да, мога.

– Добре тогава. – Той решително се завъртя в дъга, която ги отведе през вратите към терасата. До стената бе разположена дълга редица от столове, някои от тях – заети, а други – свободни. – Кажете ми, мис Грийн, майка ви още ли си почива на някое от тези места?

Тя прехапа бледата си розова долна устна, докато се взираше край рамото му. Скоро, малка, удовлетворена усмивка накъдри устните ѝ.

– Несъмнено, милорд. Действително си почива тук.

– Като броите от ъгъла нататък, на кое място мис-

лите, че седи тя?

– На третия стол – отговори Шарлот без колебание.

Той повдигна вежда.

– Наистина ли? Убедена ли сте?

– Да. Да, разбира се. – Но в очите ѝ проблесна колебание.

– Сега, след като знам, че сте съвсем сигурна, мис Грийн, трябва да ви кажа, че това, което твърдите, че е майка ви, в действителност са два бастуна и купчина дамски шалове, ако някой реши да се разходи навън.

– О, Боже – възкликна тя, едва чуто. Но за негова изненада, от устните ѝ се откъсна кратък, тих смях.

Ротбъри подтисна прилив на неочаквана гордост от факта, че я накара да се усмихне.

– Противно на това, в което вярвате, да се превръщате почти в слепец, за да привлечете ухажори, никога няма да работи във ваша полза.

– Не се опитвах да привлека всички, а само него. И преди да ме помислите за глупачка, знайте, че го дочух да казва как не харесва жени, които носят очила. Затова естествено, аз... – тя замлъкна и присви очи срещу него с подозрение. – Защо изведнъж се променихте?